

EVENTUS PRO COLLEGIS

ČASOPIS STUDENTŮ
KPSOC PDF UHK

20.
VYDÁNÍ

LISTOPAD
2019

Úvodník

PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.

Citlivost k morálce

Etika, morálka. Slova, která jsou skloňována snad ve všech oblastech lidského snažení. Jako ohnivý kruh ohraničující prostor našeho jednání. Bez nich není rozhodnutí, bez nich nelze přistoupit jeden k druhému člověku a nelze oddělit dobré od zlého. Lidský život – jak individuální, tak společenský – se odehrává na poli morálky, ať prakticky činíme cokoliv. Bez mravů, tedy pravidel, „nesejde z hlavy vlas, nespadne list ze stromu ani ptáček z nebe, nepřijde myšlenka na mysl ani hlas na jazyk ani se nepohne ruka“ (volná parafráze modlitby ze 17. století).

Etiku jsme odsunuli stranou od našich životů, od našeho obstarávání, od našeho bytí. Možná také proto, že otázky, které jsme si kladli a klademe, se dotýkají hlavně tzv. praktických záležitostí. A tyto praktické záležitosti nám pomáhá řešit věda. Jsou to otázky po tom, jak se zbavit hmotné nouze, jak zbavit člověka namáhavé dřiny, také jak člověka zbavit nemocí a prodloužit jeho život. Věda uspokojuje naši přirozenou zvědavost. Odkrývá příčiny dějů a jejich logiku v přírodě i v nás samotných. Věda poráží jeden mýtus za druhým, a skutečně nám její výsledky život ulehčují, zpestřují, činí jej bezpečnějším a odhadnutelnějším. Filosofie, tato „nevědecká“ a „nepraktická“ činnost šla stranou. Zůstává v osnovách škol, vyučuje na univerzitách, ale protože po přemýšlení není obecná poptávka, je filosofie upozaděna na úkor předmětů, které jsou vhodnější k užití v dalším životě. Člověk však není jenom výrobcem a konzumentem. Žije svůj vnitřní život, v němž chce být šťastný. A protože jsme každý z nás součástí velkého a komplikovaného světa, potřebujeme se v něm vyznat. K této životní orientaci vytváří lidské společenství po celou dobu své existence pravidla. Mezi nimi hrají významnou a snad nejvýznamnější roli pravidla

etická. Ona jsou, když je ctíme, zdrojem naší spokojenosti. Jejich odraz nacházíme v morálce, tedy v jejich praktickém naplňování.

Z morálních pravidel je snad nejznámější jejich soubor pocházející z židovské tradice, a který byl převzat křesťanstvím – Desatero. Na něm lze demonstrovat, jak silné místo v udržení optimálních mezilidských vztahů a tím i určitého společenského klidu mají morální zásady. Vyjma prvních dvou přikázání (týkajících se vztahu k Bohu) znamená porušení jakéhokoli dalšího významnou komplikaci jak pro vztahy společenské, tak i vztahy osobní. Morálka je dílem lidí a lidé s ní také zacházejí. I to je jeden z důvodů, proč bývá relativizována. Zvláště patrné je to v době rozvíjející se svobody individua, v době přísně střežící právo na jedinečnost, originalitu, výjimečnost. A také v době ekonomické podmíněnosti úspěchu jednotlivců a skupin. Právě v obstarávající činnosti, která je spojena s hmotným a finančním profitem, nemá morálka na různých ustláno. Možná je to také i tím, že si málo uvědomujeme, že jsme spolutvůrci atmosféry v zemi, kde žijeme, a prostřednictvím čeho ji spoluvytváříme. Vypjatý pragmatismus, nehledící na širší dopady, při zajišťování osobního blahobytu je právě oním spouštěčem nejistoty ve vztazích mezi lidmi.

Jak se to děje v praxi si uveďme na příkladu koučinku. To je dnes rozšířená a oblíbená profese. Pokud se chci na trhu s touto službou prosadit, musím si zřídit webovou stránku. Dejme tomu, že jsem v oboru začátečníkem se základní průpravou – tedy s nějakým koučovacím výcvikem, bez hlubší praxe a chatrným vzděláním v oboru psychologie. A protože jsem si vědom, že při přiznání těchto skutečností asi nenajdu nikoho, kdo by mých služeb využil, svoji webovou stránku „vyšperkuji“ delší praxí, doporučeními od známých, že jsem opravdu užitečný, přidám dovednosti v mentoringu, ti otrlejší přidají psychoterapii. Taková praxe je běžná, a tak se může zdát, že na ní není nic závadného.

Naopak – to, co přináší zisk, je prospěšné. Jak lze toto jednání hodnotit z hlediska morálky? Zaprvé je uvedený postup postaven na lži a tím na klamání potenciálního klienta. Zadruhé je toto jednání podvodné, neboť vědomě je přijata odměna za činnost, ke které chybí kompetence. Zatřetí může poškodit klientovu psychiku nebo jej navést na nesprávný způsob profesního jednání.

Jak je známo, jsou morální normy tvořeny společností. Při četnosti podobného druhu jednání vzniká riziko, že to, co bylo doposud většinově vnímáno jako nemorální, se stane tiše přijímanou normou. Postupně tak může docházet k demontáži tisíciletými ověřených morálních norem, ke zpochybnění hodnot, na kterých je založena.

Střet mezi různými přístupy k etice a morálce je trvale přítomný v každé společnosti a v každé historické době. Z historie také víme, že ve společnosti přetrvá jen to, co se osvědčí jako užitečné pro celek. Je tedy na nás, abychom udržovali míru citlivosti k tomu, co sami konáme a co se děje okolo nás. Jednou z podmínek pro schopnost vnímat co je v našem jednání a chování hodnotné, užitečné a tedy i morální je vzdělávání. Vzdělávání k profesi a k lidskosti. V tom by nemělo být činěno rozdílu.

Obsah

Jeli jsme do Jičína!	5
Manipulace v mezilidské komunikaci	13
Gilles de Rais – „Modrovous“	16
Horror Child's Play – špatná nápodoba?.....	19
Tipy na knihy a filmy	20
Studenti studentům: Tipy na restaurace a kavárny	22
Co se událo.....	24
Závěr	26

Jeli jsme do Jičína!

Denisa Doležalová

Dne 12. 9. 2019 jsme se společně se zvířátky a babičkou poprvé vydali zahrát dětem naši pohádku s názvem „Už víme, co jíme“ jinam než do Hradce Králové. Vyrazili jsme do Jičína na každoroční festival Jičín – město pohádky. Byli jsme moc rádi, že společně s námi přijeli i naši věrní fanoušci – tři členové naší katedry – abychom měli jistotu publika.

Dorazili jsme na místo, sice každý téměř z jiného konce republiky, ale v plném počtu a včas, abychom stihli vše připravit. Sešli jsme se u parku, který se stal naším výchozím orientačním bodem, a začali s hledáním místa určeného pro naše divadlo. Mírné počáteční bloudění jsme s úsměvem a náručemi plnými kulis vzali jako příjemnou ranní rozcvičku, která nám rozhodně prospěla, až se nám nakonec úspěšně podařilo najít místo našeho dočasného působiště.

Přípravy byly v plném proudu a naše nervozita začala stoupat, ale vše se podařilo téměř perfektně připravit. Konkurence pohádek byla opravdu veliká, a tak se zajíc a babička rozhodli, že půjdou na náměstí nalákat nějakou tu školku na naše představení. Děti měly z našich kostýmů radost, a tak se nám poštěstilo několik školek na naše představení nalákat.

V 10:00 hodin přišla naše chvíle, a tak jsme začali – nadšené dětské výrazy pro nás byly motivací hrát, jak nejlépe umíme. Během prvních několika dialogů nám sice vinou nervozity vypadly některé repliky, ale díky naší profesionální improvizaci a vzájemné přátelské kolegialitě, nikdo z diváků určitě nic nepoznal. Pro děti jsme měli v průběhu našeho interaktivního představení připraveny dokonce dva tanečky, a to na písničky „Mňam mňam Bobík“ a „Představte si, představte si, co jsem měl dnes obědu“. Děti se s radostí připojily a tancovaly nadšeně spolu se zvířátky. Povídání s dětmi o zdravé stravě se také vydařilo a zvířátka se od dětí dozvěděla mnoho zajímavých informací a nápadů. A pak zazvonil zvonec a prvního představení byl konec. Děti tleskaly a odcházely s úsměvem, spokojené byly

také – dle vlastních slov – paní učitelky. Byl to skvělý pocit a věřím, že si děti, zviřátka a babička představení náležitě užily...

Už jsme se chystali začít uklízet kulisy, když byl náš pan režisér, pan PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D., osloven paní učitelkou z jiné mateřské školky, zda bychom mohli představení odehrát ještě jednou, protože děti by pohádku moc rády viděly také. Tísnil je ale čas, a tak se naše divadelní skupina k tomuto problému postavila čelem a téměř profesionálně divadlo „za běhu“ zkrátila tak, aby školka stihla autobus domů. I u této skupiny malých diváků měla pohádka úspěch a byla oceněna radostným potleskem.

Opravdu jsme nečekali, že budeme představení pro takový zájem opakovat, a bylo to pro nás velkým potěšením. Děti byly znovu nadšené, stejně tak my, navíc hnáni podporou našich věrných fanoušků, kteří přijeli s námi a byli na nás – jak doufáme – pyšní.

Toto představení pro nás bylo krásnou zkušeností i zážitkem a už se těšíme na naše příští vystoupení. Ať už s touto, či naší budoucí pohádkou, která je v očekávání.

Herecké obsazení

Babička – Adéla Nováková (scénáristka)
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

Pejsek – Barbora Stráníková
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

Zajíček – Denisa Doležalová
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

Lištička – Kristýna Šrámková
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

Medvídek – Hana Koželská
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

Eliška Kvasničková – inspicient (naše pomocná ruka)
studentka 2. ročníku Sociální patologie a prevence

PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D. – režisér
(Bez těchto dvou osob by to nešlo!)

Zdroj fotografií: archiv Mgr. Martina Knytla

Catfish

Kristýna Šrámková

Upravit soukromí

Catfish je anglický výraz označující člověka, který si vytváří falešné profily na sociálních sítích a vydává se na nich za někoho, kým ve skutečnosti není. Původně nevinná zábava, ale může ostatním lidem zkazit celý život. Tento jev lze pozorovat na sociálních sítích čím dál častěji, a tak není divu, že vznikl i stejnojmenný dokument zabývající se touto problematikou.

Asi každý z nás si umí představit, jak takovýto podvod probíhá. Sociální síť je místem, kde není nikterak těžké vytvořit si svůj vlastní dokonalý svět, ve kterém můžete být prakticky kýmkoliv, a postačí vám k tomu několik kliknutí. Nezní to lákavě?

Stačí si na online seznamce nebo Facebooku založit účet pod jiným jménem s fotkami, které někomu odcizíte. Občas si lidé zakládají falešné účty, aby z druhých lákali intimní fotografie, aby si psali nemravné zprávy nebo se bavili tím, jak druhé napálí. Obvykle si tito lidé snižují věk, ubírají kila nebo lžou o svém manželském statusu. Právě touto problematikou se zabývá nezávislý, levně natočený dokument Catfish. Příběh, který se točí okolo Neva, začínajícího newyorského fotografa. Ten se po zveřejnění svých fotografií na internetu seznámí s malou holčičkou, která chce nakreslit balerínu podle jednoho jeho snímku. Brzy si začnou psát častěji, což vede k tomu, že se Nev seznámí blíže nejenom s ní, ale s celou její rodinou přes Facebook. Naváže tak kontakt s její matkou, ale také sestrou Megan. A právě kvůli vztahu s Megan se Nev rozhodne za jejich rodinou odcestovat, a přitom vůbec netuší, jaká pravda na něj čeká. Pokračování děje vám samozřejmě

neprozradím, ale vývoj celé události a jeho následný závěr byl pro mě šokující. Nejedná se tedy pouze o triviální výpověď o zdegenerovaném vlivu Facebooku, sociálních sítí, internetu obecně či prázdnotě mediálního obrazu a jeho prezentace, ale ve výsledku je to především svědectví o deziluzi amerického snu a potřebě si alespoň ve virtuálním světě cosi dokázat a nabýt nové – „lepší“ – identity.

V závěru celého dokumentu mne zasáhla slova, jež řekla samotná iniciátorka celého podvodu ve snaze vysvětlit příčinu jejího chování.

„Takže ty osobnosti, které jsem stvořila, byly moje úlomky. Úlomky věcí, co jsme bývala, chtěla být, nikdy nebyla. Když jsem se začala starat o kluky, věděla jsem, že se obětuju do konce života, ale neuvážila jsem to riziko. Že o všechno přijdu. Smiřuji se se zbytkem života. A většinu dnů nevím, kdo jsem.“

Tip jak poznat falešný profil?

Zaměřte se především na profilovou fotku. Pokud se zdá být moc dokonalá, nebo chcete mít zkrátka jen jistotu, zkuste si ji ověřit na internetu. Jednoduše si otevřete Google v prohlížeči Google Chrome a nastavte vyhledávání obrázků. Fotku přetáhněte z Facebooku na Google do určeného pole a klikněte na „hledat“. Google poté vyhledá přesnou shodu (včetně jména a dalších informací), nebo alespoň fotografie, které jsou podobné.

Zdroje:

CSFD. *Catfish* [online]. 2001-2019 [cit. 2019-09-25]. Dostupné z: <https://www.csfd.cz/film/272503-catfish/prehled/>.

WikiHow. *Jak odhalit falešný facebookový účet* [online]. [cit. 2019-09-27]. Dostupné z: <https://www.wikihow.cz/Jak-odhalit-falešný-facebookový-účet>.

Manipulace v mezilidské komunikaci

Eliška Kvasničková

Manipulaci chápeme jako způsob komunikačního chování, při kterém manipulátor (pachatel manipulace) pomocí skrytých a nepřímých komunikačních úskoků vnucuje svoji vůli manipulované osobě (oběti manipulace).

Techniky manipulace někdy využívá v komunikaci snad každý člověk. Lze říci, že jsou jakýmsi zásahem do práv svobodného rozhodování manipulované osoby. Pokud ale manipulaci zneužívá pachatel k tomu, aby získal neoprávněné výhody, ubližoval oběti a vykořisťoval ji, mluvíme o asociální manipulaci, která má charakter asociální agrese.

Mezi znaky manipulace patří:

1. Manipulace je více či méně skrytá, oběť si nemusí být vědoma toho, že je ovládána (na rozdíl od donucení).
2. Manipulace je nečestná, často poškozuje práva oběti a přináší nějaký neoprávněný zisk pachateli manipulace.
3. Manipulace obchází kritický rozum a působí především na city a odvolává se často na morální cítění oběti.
4. Manipulátor ovlivňuje oběť nepřímo a zprostředkovaně.
5. Manipulátor se často odvolává na působivé, ale vágní pojmy, hodnoty a hesla, které dovolují libovolný výklad.
6. Manipulátor používá nepravdivých tvrzení a polopravd, pojmům dává nové obsahy, nebo vytváří nová paradoxní spojení.

S manipulací se nejčastěji setkáváme v citových vztazích v rámci „balicích“ technik či v případech citového vydírání, dále skrze sdělovací prostředky, kdy se setkáváme s polopravdami, účelovým výkladem událostí (bulvár), v politice pak především v předvolebním období u volebních kampaní či politických debat, v obchodě, službách a marketingu (reklamní kampaně, „šmejdi“, ...), nebezpečné sekty („vymývání mozku“,...), kriminální prostředí (podvody, zneužívání obětí,...).

Zdroj:

HUBERT, Jan. *Sociální psychologie*. (přednáška). Hradec Králové: Univerzita Hradec Králové, 2019-11-06.

Málem jsem naletěla...

Denisa Doležalová

Jednoho dne mi na Facebooku přišla zpráva od neznámé ženy s textem, že jsem byla vybrána komisí do modelingové agentury, a zda bych se nechtěla zúčastnit castingu – říkala jsem si, proč ne, sice jsem se nikam nehlásila, ale příležitost by to byla jistě dobrá.

Na casting jsem se tedy vydala společně s mamkou, která chtěla být u toho – naštěstí! Při příjezdu na nás čekaly slečny s dotazníkem ohledně tělesných mír, představy spolupráce apod. Když jsem se dostala na řadu, celá natěšená, tak to začalo – mamku nechtěli pustit se mnou, což se nám ale nakonec – ač s řadou námitek – nakonec podařilo vyjednat.

Začalo to nejhorší – přišel pan ředitel a začal mi povídat o příležitostech, které bych měla, o výplatě, kterou bych měla, o značkách, do kterých bych se oblékala, o zemích, do kterých bych se podívala, a tak dále... Upřímně? Byla jsem nadšená! Neviděla jsem na tom nic špatného a už jsem se nemohla dočkat. Hezky se poslouchalo i to, proč si vybrali zrovna mě. Mamce se to také zatím zamlouvalo. Už jsme málem souhlasily a já mohla být modelkou – ALE!

Docházíme k rozloučení a najednou se dozvídáme o podmínkách, které jsou ve smlouvě stanoveny. Musely jsme je opravdu hledat: byly tak malým písmem, že bez brýlí by to mamka snad ani neviděla. Jedna z podmínek byla zúčastnit se kurzu chůze a dalších podobných kurzů, po kterých bych mohla začít fotit. Kurz by byl skutečně zajímavý... to by ale nesměl stát kolem šesti tisíc korun. A kurz navíc nebyl jen jeden. Po absolvování těchto kurzů by se mi *možná* někdo

ozval kvůli focení. Ve smlouvě se podepisuje dohoda o mlčenlivosti: třetí straně se nebude prozrazovat obsah smlouvy apod. Dále ve smlouvě stálo, že se od ní dá odstoupit, ale pouze zaplacením všech kurzů – a to i když je absolvovat nechcete.

Začaly jsme s mamkou pochybovat, ale stejně jsem tak trochu doufala, že to bude dobré a že smlouvu podepíšeme. Zeptaly jsme se, zda si můžeme smlouvu vzít na prostudování domů a přivést ji následující den – v žádném případě, zněla odpověď. Pan ředitel dle mého názoru vůbec nečekal, že tento požadavek vzneseme. Při otázkách na odstoupení od smlouvy a na částky, které ve smlouvě byly uvedeny, se s námi pán začal loučit, aniž bychom mu řekly výslovně „ne“, ale asi měl pocit, že smlouvu studujeme příliš důkladně. Začal mít strach a téměř nás vyhodil.

Byla jsem v první chvíli opravdu naštvaná, že mi to „mamka pokazila“, a že jedeme domů. Po chvíli, kdy jsem se vzpamatovala z manipulace pana ředitele a začala jsem znovu racionálně přemýšlet, mi ale došlo, že to byl nesmysl už od úplného začátku – ale znělo to krásně, že? Ještě jednou opakuji – jsem vděčná za to, že se mnou jela mamka, která nebyla zaslepená jako já, ale po celou dobu racionálně uvažovala, a dostala nás tak odtamtud bez podepsání smlouvy.

Na castingu jsem zahlédla mnoho studentek (nejen) z mé střední školy, a tak jsem šla hned následující den za ředitelem, aby se celá situace začala co nejdříve řešit... Hodně dívek skončilo tak, že opravdu muselo platit nesmyslné sumy za absolvování kurzů a žádná kariéra z toho nebyla.

Proč to sem vlastně píšu – **dávejte si všichni pozor na to, co podepisujete!** A nemyslím jen smlouvy s modelingovými agenturami. Kontrolujte a čtěte vše, co podepisujete. Vše si řádně prostudujte, a pokud na vás bude někdo naléhat, je na tom přinejmenším něco podezřelého...

Gilles de Rais – „Modrovous“

Kristýna Šrámková

Tento francouzský šlechtic byl šarmantní, na svou dobu nadprůměrně vzdělaný a zároveň nesmírně inteligentní. Už od raných let se vyznačoval charismatickým vystupováním, a tak není divu, že měl mnoho vlivných přátel. Na sklonku „stoleté války“ se proslavil jako maršál Francie a spolubojovník Jeanne d'Arc (Jany z Arku). Na druhou stranu ale propadl alchymii, černé magii, démonům a nekromancii.

Gilles de Rais je znám jako jeden z prvních satanistů, ale do dějin vstoupil především nechvalně známou pověstí perverzního sadisty a sériového vraha dětí, přesněji řečeno chlapců. K tomu je třeba dodat, že se baron v tomto směru nijak podstatně nelišil od jiných šlechticů své doby, ač je překonal nejen počtem vražd, ale hlavně chorobností své zvrácenosti. Tato zruďná deviace se začala projevovat poté, co opustil Janu z Arku, svou tehdejší přítelkyni a žačku, kterou byl zcela uchvácen. Začal hledat sexuální uspokojení u malých chlapců ze svých panství.

Tato úchylka byla o to horší, že byla kombinovaná s extrémním sadismem, kdy Gilles chlapce nepředstavitelně týral: poté, co své nevinné oběti znásilnil, rozsekal je na kusy, vytrhával jim z hrudi bijící srdce, rozpáral jim břicho a válel se

v jejich vnitřnostech. Se skupinou svých služebníků poté pozůstatky těl spálil a popel zlikvidoval. Potrpěl si také na duševním týrání, a to když nechal jiné chlapce přihlížet všem svým zvrácenostem a těšil se jejich strachem, který pramenil z jistoty, že zanedlouho přijdou na řadu i oni.

Zprvu nikdo nevěnoval podivínskému chování výstředního šlechtice pozornost. Nikoho ani nenapadlo se pozastavit nad velkým množstvím dětských pážat a panošů, které měl ve svých službách nebo z jakého důvodu zaměstnával mnoho alchymistů či mágů a kouzelníků. Panoši v de Raisových službách mizeli stejně, jako se ztráceli mladí chlapci v místech, kde se baron usadil. O dětech už nikdy nikdo neslyšel. Lidé tak začínali mít z tajemného a hrůzu nahánějícího barona strach. Časem si lidé uvědomili, že zde něco není zcela v pořádku a přestali dávat své syny do služby k baronovi a tomu tedy nezbývalo nic jiného, než je začít pouze krást.

Nakonec však osud vzal spravedlnost do vlastních rukou a Gillese byl odsouzen. Trestu se dočkal, jak to tak častokrát bývá, protože někdo druhý toužil po jeho výnosných panstvích. V jeho případě to byl samotný bretaňský **vévoda Jan V.** Souzen byl především za provinění proti církevním zákonům, tedy za to, že obcoval s Ďáblem, spojoval se s nečistými silami a vyznával sodomii (obcoval s dětmi). Nakonec ale došlo i na jeho maniakální zvrstvá.

O nich vyprávěl před soudem s takovým klidem a především tak živě, že přísedící úředníci byli na pokraji zhroucení a údajně ty nejhorší pasáže byly nakonec z protokolů vypuštěny. Gilles do poslední chvíle věřil, že z obvinění vyvázne, vždyť patřil mezi nejvlivnější muže království. Svědci popsali, jak se soudcům vysmíval i to, s jakou arogancí vystupoval. Když ale pochopil, že z celé situace rozhodně nevyvázne, čímž si byl původně zcela jist,

propadl dalšímu ze svých extrémů, kál se, dovolával se Boží milosti a prosil za odpuštění. Toho se ovšem nedočkal a v roce 1440 byl oběšen a jeho mrtvé tělo skončilo na hranici.

Z dochovaných spisů je známo, že francouzská šlechta patřila k nejtvrdějším v Evropě, především co se zacházení s poddanými týče. V očích baronů byli poddaní na stejné úrovni jako hospodářská zvířata, páni je považovali za svůj majetek a mohli s nimi tedy činit, co se jim jen zlíbilo. V tom spatřovali své nezadatelné právo!

Zdroje:

Dragonirus. *Gilles de Rais* [online]. 2010 [cit. 2019-09-26]. Dostupné z: <https://sites.google.com/site/dragonirus/>.

Metalopolis. *Gilles de Rais – ďábelský baron* [online]. 2002 [cit. 2019-09-26]. Dostupné z: <http://www.metalopolis.net/Articles/720/Gilles-de-Rais-dabelsky-baron/>.

Procproto. *Baron de Rais: největší masový vrah nejen středověku?* [online]. 2011 [cit. 2019-09-26]. Dostupné z: <https://procproto.cz/historie/baron-de-rajs-nejvetsi-masovy-vrah-nejen-stredoveku/>.

Horror Child's Play – špatná nápodoba?

Denisa Doležalová

V tomto hororu se opět vrací na scénu známá panenka Chucky, tentokrát ale v trochu jiné podobě. Panenka má podobu robota, který se chová úplně stejně jako člověk. Tato konkrétní panenka Chucky byla ve fabrice úmyslně špatně naprogramována, díky čemuž nemá vůbec žádné zábrany.

Chuckyho majitel Andy si všímá, že panenka je „nějaká divná“, ale zatím to neřeší. Andy se panence svěří, že nemá rád svého otčima a ani vlastní kočku: Chucky to moc dobře chápe, a jednoho dne, když nikdo není doma, začne kočku škrtit... Když k Andymu přijdou kamarádi koukat na horor, Chucky se rád přidá, a když vidí, že se obsahu hororu všichni smějí, Chucky se také směje a přijde mu to velmi vtipné.

Po hádce s Andyho otčímem se Chucky rozmyslí, že mu provede něco, co viděl v hororu, domnívá se totiž, že to je něco dobrého, protože jeho přátelé se tomu moc smáli. Počká si, až bude s otčímem doma sám, uřízne mu hlavu, dá ji Andymu na stůl s mašlí a očekává radost a pochvalu. Té se ale nedočká – nechápe, proč se na něho Andy zlobí, vždyť to přeci v televizi bylo tak vtipné...

Tento film představuje smyšlený příběh, který se ale vlastně opírá o realitu. Realitou mám na mysli lidskou, konkrétně dětskou psychiku, vnímání a sociální učení – učení příkladem/nápodobou. Tato situace ve filmu se dá nadneseně přenést do situace v lidském životě: dítě se také učí chovat a vytváří si hodnoty a normy podle toho, jak jeho chování „ohodnotí“ blízké okolí. Pokud se dítě dopustí například násilí ve školce, učitelka si toho nebude všímat a ostatní děti se tomu budou smát a bude se jim to líbit, je tu pravděpodobnost, že se toto jednání bude opakovat a dítě jej nebude brát jako špatnou věc. Tento způsob chování ale nekončí pouze násilím ve školce, případy jsou různé a často i mnohem otřesnější...

Tipy na knihy a filmy

Hana Koželská

Youtube Series

Pavučina lží

Série příběhů dostupných na portálu Youtube.com: jednotlivé příběhy provází lidé, kteří se stali oběťmi či svědky trestného činu. Seriál je zároveň výborným ponaučením nejen pro dospívající mládež, ale i pro dospělé jedince, které seznamuje s temnou stránkou internetu.

Zlí příbuzní

Příběhy obětí násilníků, psychopatů, domácího násilí, manipulace atd. Díl s názvem „Zlý synáček“ vypráví příběh o muži, který znásilňoval a zneužíval svého synovce a nutil ho k vraždám malých chlapců. Zmíněný muž také zneužil a zavraždil syna Christine Collins, jejíž příběh je zpracován v americkém filmu Výměna z roku 2008.

Cela smrti

V jednotlivých dílech jsou představováni vězni, kteří čekají na den své vlastní popravy. Často se jedná o vrahy a násilníky. Kameraman s nimi vede rozhovor a vězni vypráví svůj příběh.

Navždy svoji

Šestidílná série z roku 2012, v níž se nám představí 3 páry, které se rozhodly vstoupit do manželství. Popisují své zkušenosti, důvody vstupu do manželství a vztah mezi sebou. Současně kameraman zaznamenává jejich každodenní život a svatební přípravu.

Filmy & dokumenty

The Stanford Prison Experiment (2015)

Jak už název napovídá, film je adaptací sociálního experimentu uskutečněného v roce 1971. Stanfordský vězeňský experiment byl veden americkým psychologem

Phillipem Zimbardem. Studenti vybrané univerzity byli rozděleni na vězně a dozorce a do svých rolí se následně doslova vžili...

Dospívání po americku (1993)

Dramatický film v hlavní roli s Leonardem DiCapriem. Příběh sleduje dospívání amerického chlapce se svou matkou a nevlastním, psychicky labilním a despotickým otcem, kterého ztvárnil Robert De Niro.

Výměna (2008)

Dramatický film v hlavní roli s Angelinou Jolie z roku 2008 navazuje na seriál Zlí příbuzní, konkrétně na díl „Zlý synáček“. Příběh popisuje hledání syna Christine Collins, který se stal obětí „Zlého synáčka“. Současně film divákovi předkládá boj o život, o pravdu, neutuchající naději a také naprosté selhání americké policie.

Hranice práce (2017)

Hodinový dokument z roku 2017. Zajímali jste se někdy, jaké to je pracovat za nízký plat? Pracovat po sobě několik „dvanáctek“? Nemít kvůli práci čas na své vlastní děti? Novinářka Saša Uhlová se nechala zaměstnat v několika zaměstnáních, ve kterých lidé pracovat nechtějí, ale musí, aby uživila sebe a svou rodinu.

Příběhy českých zločinů (2019)

Seriál, který odstartoval vysílání v září tohoto roku na televizním kanálu Nova. Vysílá se každé pondělí ve 22:20.

Knihy

Kořistí v Kaddáfího harému

Malá holčička jako oběť diktátora. Autorka vypráví příběh dnes již dospělé ženy, která se jako třináctiletá dívka zalíbila tehdejšímu diktátorovi Libye, Muammaru Kaddáfímu. Holčička popisuje roky zneužívání, sexuálního otroctví, znásilňování a cestu na svobodu.

Studenti studentům: Tipy na restaurace a kavárny

Adéla Nováková

Zdravím všechny (nejen) na oboru Sociální patologie a prevence. Tímto článkem bych vás chtěla trochu povzbudit, protože když vychází nové číslo časopisu, máte za sebou určitě už první měsíc na UHK.

Někteří z vás jsou určitě z oboru, který studujete, nadšení. Jiní asi už méně. Další z vás možná mají strach, jak to všechno zvládnete. Proto jsem se rozhodla vám předat několik svých tipů, jak si zpříjemnit první rok studia na vysoké škole.

Restaurace

Pokud milujete italskou kuchyni, pak bych vám doporučila restauraci „Pasta Cook & Look“, která se nachází na Velkém náměstí. Tato restaurace se specializuje na přípravu těstovin a salátů. Každý den má přes obědy výběr pouze z menu, takže je výhodnější se nejdříve podívat na jejich stránky (www.testovinyhk.cz).

Dělají také snídaně, takže je to ideální zpříjemnění při posledních úpravách prezentací, nebo seminárek!

Kavárny

Kam na odpolední kafe, na popovídání s kamarádkou, nebo za zpříjemněním přípravy seminárek do školy? Ráda bych vám předala tip na dvě poměrně klidné kavárny, kde se můžete soustředit na školní přípravu.

První je asi 15 minut pěšky od Univerzitní budovy A, vedle Masarykova náměstí – kavárna Assenza. Ta mimo jiné nabízí snídaňové, dopolední a stálé nabídky. Do jejich stálé nabídky patří špagety, tousty, saláty, patatas, omelety a lívance. Nesmí samozřejmě chybět dorty a makronky! Kavárna je v klidné ulici Švehlova, posadit se můžete i na terasu před kavárnou.

Druhá kavárna je jen několik metrů od Hlavního nádraží a jmenuje se Cona Coffee. Jako dojíždějící ocením klidnou kavárnu, kde si mohu číst knížku při čekání na vlak. V nabídce nechybí samozřejmě ani dortíky.

Doufám, že se vám bude některý z mých tipů hodit a třeba trochu zpříjemní zpracovávání povinností do školy!

Zdroj obrázku:

Jídelní lístek. *Pasta Cook & Look* [online]. 2019 [cit. 2019-10-08]. Dostupné z: <https://www.testovinyhk.cz/jidelni-listek>.

Co se událo...

Eliška Kvasničková

Letní škola vězeňství

Poslední červnový týden se již třetím rokem nesl v duchu (nejen) českého vězeňství. Letní školu zabývající se právě touto problematikou i letos zorganizoval spolek Common Law Society při Právnické fakultě Univerzity Karlovy pod vedením právníka a kriminologa Jakuba Drápala. Letní škola vězeňství 2019 se blíže zaměřovala na téma vězeňského personálu a náplní jeho profese.

Účastníci měli mj. možnost nechat se seznámit se základy penologie a úvodem do vězeňství v přednášce Mgr. et Mgr. Terezy Raszkové, o architektuře a výstavbě věznic se dozvěděli podrobněji z výkladu architektky, kriminoložky a penoložky Andrey Seelich, programy zacházení představil speciální pedagog věznice Ostrov Luboš Svoboda a spolupráci zvenku věznice před a po propuštění přiblížila vedoucí pracoviště Resocializačních a reintegračních programů CSSP Zuzana Stancová. Do věznice Odolov pak účastníky letní školy skrze svou přednášku osobně pozval její ředitel Tomáš Kubín.

Mezi přednášejícími nechyběli ani řečníci z minulých let, ústavní soudkyně Kateřina Šimáčková (téma lidské důstojnosti v českém trestním systému), vězeňský psycholog Václav Jiříčka, etnoložka Alena Lochmannová (téma druhého života ve vězení a „neformálního personálu“) nebo vězeňský kaplan Pavel Kočnar.

Tři dny teoretického poznávání vězeňského personálu a prostředí byly završeny exkurzí do věznice Odolov, nacházející v Královéhradeckém kraji nedaleko Trutnova, kde měli účastníci spolu s organizátory možnost nahlédnout nejen do prostor obývajících samotnými vězni, ale také navštívit řezbářskou dílnu, kde vybraní vězni (ač většinou bez předchozí zkušenosti) vyrábí krásné hudební nástroje, ochutnat jídlo vězeňského personálu a popovídat

si s vybranými vězni (odměna za dobré chování) i se zaměstnanci věznice Odolov od vězeňského psychologa přes sociálního pracovníka, vychovatele, dozorce až k řediteli věznice. Více informací o Letní škole vězeňství 2020 bude pro zájemce zveřejněno během března na webových stránkách www.lsv.society.cz.

Volby do Akademického senátu Univerzity Hradec Králové

Ve dnech 30. 10. – 1. 11. 2019 probíhaly na naší univerzitě volby do akademické a studentské komory Akademického senátu Univerzity Hradec Králové. Za pedagogickou fakultu pro funkční období 2019-2022 byl do akademické komory AS UHK zvolen také doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D. z naší Katedry sociální patologie a sociologie.

Pedagogická fakulta

Akademická komora

Mgr. art. Mária Hromadová, ArtD.

PhDr. Lukáš Zábranský, Ph.D.

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.

Studentská komora

Dominik Šípoš, Michal Pajer, Nikola Blahynková

Kompletní výsledky voleb do Akademického senátu Univerzity Hradec Králové naleznete na „Výsledky voleb do Akademického senátu UHK“ na www.uhk.cz.

Zdroje:

Výsledky voleb do Akademického senátu UHK. Univerzita Hradec Králové [online]. 2019 [cit. 2019-10-08]. Dostupné z: <https://www.uhk.cz/cs/univerzita-hradec-kralove/uhk/aktualne/vysledky-voleb-do-akademického-senatu-uhk-1?fbclid=IwAR0pXtZU3WntTRiwwATfurQhPnMesi-Jd9wJJ0fHd05deSJ2kyuHuT5V9Hs>.

Střízlivá očekávání

Vážené čtenářky a vážení čtenáři,

právě jste se dostali k závěru prvního čísla Eventu pro Collegis letošního akademického roku, celkově již k číslu 20. Věříme, že se nám všem přes prázdniny podařilo načerpat dostatek sil do nadcházejících dvou semestrů, a zároveň bychom chtěli přivítat studenty prvního ročníku, z nichž někteří již v příštím čísle rozšíří naše řady (na což se velice těšíme!).

Každou novou životní etapu doprovází určitá očekávání. Řekněme, že mohou být jakýmsi hnacím motorem, mohou podpořit naše nadšení, možná i výkonnost, nápaditost, ... Tuto intenzitu časem pravděpodobně nahradí postupné vystřízlivění, kdy přednášky již nenavštěvujeme týden co týden z vlastního přesvědčení a kdy už nepočítáme, že možnost určitého počtu absencí v seminářích v žádném případě nevyužijeme. Z prvotních nadšenců postupnými stratégy. Přirozený proces, jenž nám ale může přinést nový úhel pohledu, který nám umožní se blíže profilovat a vyhraňovat se v tématech, která nás zajímají a kterým bychom se chtěli blíže věnovat.

Mně – nyní studentce 2. ročníku – uplynulý rok přinesl mnoho nového:

- Víím, že v podstatě nevím vůbec nic.
- Neumím si správně rozvrhnout čas: nemám čas, i když ho mám vlastně spoustu.
- Chodím opravdu pozdě spát.
- Mám tendence brát si toho moc, a pak se v tom „moc“ topit a odevzdávat požadované práce několik hodin před uzávěrkou či konečným termínem.
- Jsem sama k sobě cyničtější.

- Piju až moc kafe.
- Pravda neexistuje (2. a 3. ročník tuší, ročník 1. bude pravděpodobně vědět po letním semestru).
- Směřuji se ve stresových situacích.
- Našla jsem tu lidi, s kterými jsem si příliš nesedla a našla jsem tu lidi, s kterými jsem si sedla naprosto (za obojí jsem vděčná).

Studium je náročné, ač se často setkáváme s opačnými názory. Mnoho studentů při něm pracuje, věnuje se mimoškolním aktivitám, rodině, přátelům, snaží se navíc sbírat zkušenosti z praxe... rozvrhnout si rovnoměrně čas mezi všchny tyto aktivity je mnohdy nadlidským výkonem.

Pravdou ale je, že – a věřím, že nemluvím jen sama za sebe – jsem se svou volbou univerzity, fakulty, katedry a oboru naprosto spokojená. Přiznávám, že někdy mé nadšení vystřídá období letargie či chvilkové stavy rezignace, ale tohle všechno – dle mého názoru – člověka posune dál, utváří ho, umožňuje mu lépe sám sebe poznat.

Nikdy jsem neměla ráda, když mi někdo říkal, co mám dělat nebo jak mám myslet. A nesmírně si vážím, že nás naši vyučující v naprosté většině případů nevedou svou vlastní cestou, ale pomáhají nám skrze své bohaté zkušenosti najít si naši vlastní.

Mezi studenty říkáme: (Nejen) na akademické půdě očekáváme to nejlepší a zároveň budme připraveni na „nejhorší“. Povinnost maturity už máme za sebou. Na vysokoškolskou zkoušku máme tři pokusy. A pokud se stane, že se u zkoušky nezadaří na pokus první, už (téměř) nikdo to nebere jako neřešitelnou katastrofu tak, jako tomu bylo právě u „zkoušky dospělosti“. Holt se dostatečně připravíme na další termín.

Všem studentům (nejen) prvního ročníku přejeme ve studiu mnoho úspěchů a také několik zvládnutelně náročnějších situací, díky kterým poznají lépe sami sebe,

a jež je posunou opravdu daleko, když to jim i sami sobě dovolí.

Jak prohlásila „významná americká koučka“ Monika Gellerová:

„Bude tě to štvát. Budeš to milovat.“

Za redakční radu,
Eliška Kvasničková
šéfredaktorka

Kontakty

Společná emailová adresa: eventusprocollegis@gmail.com

Redakční rada (v abecedním pořadí)

doc. PhDr. Václav Bělík, Ph.D.	vaclav.belik@uhk.cz
PhDr. Josef Kasal, MBA, Ph.D.	josef.kasal@uhk.cz
Mgr. Martin Knytl	martin.knytl@uhk.cz
Bc. Helena Malířová	helena.malirova@uhk.cz
PhDr. Stanislav Pelcák, Ph.D.	stanislav.pelcak@uhk.cz

Denisa Doležalová	denisa.dolezalova@uhk.cz
Hana Koželská	hana.kozelska@uhk.cz
Eliška Kvasničková	eliska.kvasnickova@uhk.cz
Adéla Nováková	adela.novakova@uhk.cz
Kristýna Šrámková	kristyna.sramkova@uhk.cz

Grafická úprava pro 20. vydání:

Mgr. Martin Knytl

